

Barnens berättelser:

Halas berättelse:

Hala* är 13 år och bor i Jemen. Hon förlorade sin bästa vän och skadade ryggen och magen när en bomb slog ner nära hennes skola. Hala har fått psykosocialt stöd och kommer snart få mer stöd från Rädda Barnen. Vi har också betalat sjukhusavgifter, mediciner, undersökningar och läsglasögon.

Bild på Hala finns som bifogad fil i pressmeddelandet. Vänligen ange Haith Mohsen / Save the Children i samband med publicering av bild.

Halas egna ord:

När jag hörde ljudet av ett luftanfall var det nära oss. Men jag och mina klasskamrater lämnade inte för vi tänkte att det var långt ifrån skolan. Efter det såg jag min klasskamrat sitta bakom dörren. Hon grät och var rädd och jag kramade henne direkt för att stoppa tårarna. Vår lärare bad oss komma in i klassrummet ifall en ny bomb skulle komma. Vi alla vägrade gå in i klassrummet och ställde oss istället på led för att gå ner för en trappa.

Plötslig slog det andra luftanfallet till och vi började putta varandra. Då höll jag fast väldigt hårt i ledstången i trappan. Jag försökte hålla fast så mycket jag kunde men sen kunde jag inte hålla längre och ramlade till marken. Jag hatar skolan nu för att jag förlorade min bästa vän. Jag älskar mina vänner, men nu är de döda. Jag hatar skolan nu.

På kvällen innan sömnen tänker jag på min bästa vän. Jag önskar jag kan sluta ögonen och glömma, men jag kan inte. Jag bara sitter och gråter mig själv till sömns... Jag vaknar på morgonen med samma känsla. Jag kan verkligen inte leva utan min bästa vän. Det sista jag hörde innan explosionen var min bästa vän. Hon skrattade med oss, sen dog hon i explosionen. Vi satt tillsammans och skrattade.

Omars berättelse:

Omar*, 12 år, bor i Amran i Jemen. Han brukade gå i skolan, men gör inte det längre på grund av den pågående konflikten. Omar och hans bror var i köket när en bomb slog ned. Efter två månader blev bröderna utskrivna från sjukhuset men de är fortfarande i behov av operationer, behandlingar och medicin. Rädda Barnen har hjälpt till med behandlingarna.

Bild på Omar finns som bifogad fil i pressmeddelandet. Vänligen ange Haith Mohsen / Save the Children i samband med publicering av bild. Observera att Omar är till vänster på bilden. Med är även hans pappa och två bröder.

Omars egna ord:

Jag var i köket tillsammans med min bror. Vi fyllde på vår fotogenlampa klockan 08 på morgonen när bomben slog till. En av våra grannar kom och räddade oss och tog oss till

Raydah-sjukhuset. Sen kom mina farbröder och tog oss till Al-Jamhuri-sjukhuset i Sana 'a.

Under krigstiden var det inte möjligt för mig att fortsätta min utbildning. Mitt ansikte var deformerat och mitt hus var förstört. När bomben slog ner kunde vi bara höra luftanfallet och vi hörde bara skriket från mina bröder och systrar. Sen kom grannar och räddade oss. Jag kommer aldrig glömma ljudet av luftanfallet och bomberna.

Mohammeds berättelse:

Mohammed*, 13 år lever i Mosul i Irak tillsammans med sin familj. Både han och sin bror skadades i ett bombdåd. Han har slutat gå i skolan, träffa kompisar och känner sig arg hela tiden. Rädda Barnen har gett Mohammed psykosocialt stöd och han har även besökt våra trygga lekplatser.

Bild på Mohammed finns som bifogad fil i pressmeddelandet. Vänligen ange Claire Thomas / Save the Children i samband med publicering av bild.

Mohammeds egna ord:

Jag har sex systrar och fem bröder, jag är från Mosul. Jag brukade studera och när jag vaknade tvättade jag mig och klädde på mig min skoluniform. Jag brukade äta frukost. Jag bar min skolväska och gick till skolan.

På min hemresa brukade jag leka. Pappa brukade arbeta, men nu kan han inte arbeta. Vårt liv var bra. Jag var trygg. Pappa brukade må bra och arbeta och han brukade ta med sig saker, vi hade det bekvämt.

Men när vi lämnade (vårt hem) var vi inte längre bekväma. Vi var tvungna att lämna vårt hem eftersom det förstördes i bombningen. Det var förstört. Jag vet inte hur. Vad jag vet är att det blev träffat och förstördes. Vårt liv var bra, men när IS kom blev vårt liv förstört.

Så vi stannade i ett hus där vi arbetade. Vår situation var dålig. Väggarna var gjorda av metallplåt och en missil kom och jag blev skadad tillsammans med min bror. Självklart var jag rädd. Jag blev träffad två gånger i handen, benen och buken, så jag var ganska rädd.

Jag trodde att jag och min bror skulle dö. Allt jag kunde se var att vi båda var täckta av blod. De tog mig till sjukhuset, och de sa att mitt tillstånd var allvarligt, så de opererade mig och jag stannade där i en månad.

Jag blev träffad, precis som min bror. Vi båda blödde. Min mamma kom och tog mig till sjukhuset. Jag var i smärta i en månad efter operationen. Sedan släpptes jag hem, efter att jag blev frisk. Vi var i ett område (evakueringsområde) i ett tält. Situationen förbättrades något, vi fick bo i ett hus.

Vi gick till (evakuerings)lägret och vi arbetade där. Min äldre bror arbetade lite med att köpa och sälja. Sedan lämnade vi lägret. Vi stannade där i ungefär två månader sedan lämnade vi lägret.

Nu blir jag arg hela tiden. Vi hade många vänner. Vi brukade leka. Jag brukade alltid vara glad men nu har jag inga vänner, jag har inte blivit kompis med någon. Jag brukade gå i skolan. Jag var i årskurs två. Men vi led av den atmosfär som IS skapade och de stoppade oss från att studera.

Vi var bekväma, ingen av oss skadades eller något. Men nu arbetar min bror och blir trött och vi går i skolan. Min bror och pappa blev sjuk och ingen kunde arbeta. Min bror hade inget jobb, han letade, men det fanns inga jobb. Jag visste inte hur man skulle dela eller multiplicera; de (lärarna) förväntade sig att jag kunde dela och multiplicera. Allt under lektionen var svårt för mig. Jag hade ingenting alls.

Ja, jag brukade gå ut. Men min bror var i ett riktigt dåligt tillstånd och när organisationen (Rädda Barnen) kom och började prata med honom, började han prata med dem. Jag var relativt bra, men min bror, efter pappa blev sjuk, blev han också sjuk och ville inte prata med människor, men med dem (Rädda Barnen) kunde han prata med.

Jag skulle vilja bli en läkare. Jag skulle behandla människor. Jag hoppas kunna bli en kirurg. Mosuls barn är mest som jag. Precis som med mig, så är deras situation svår, på grund av bombningars effekter.

Jag brukade vara rädd. Jag brukade tro att någonting skulle hända med vår familj. Att de skulle göra något mot vår familj eller att en missil skulle träffa oss och döda oss. Nu är jag inte rädd, men jag är orolig, jag är inte trygg. Förr brukade jag trivas, jag var bättre. Vårt liv var bra. Vi träffades av en missil och jag drabbades av granatsplitter. Jag hade splitter i min hand, min buk och mitt ben.

Husseins berättelse:

Hussein* är 14 år och bor i Mosul i Irak. Grannes hus blev bombat och Hussein skadades allvarligt. Han förlorade benet nedanför knät. Hussein kan inte längre spela fotboll med sina kompisar och har slutat gå i skolan. Rädda Barnen ger honom psykosocialt stöd och försöker få honom att börja skolan igen och leka på våra trygga lekplatser.

Bild på Hussein finns som bifogad fil i pressmeddelandet. Vänligen ange Claire Thomas / Save the Children i samband med publicering av bild.

Hussein var för blyg för att intervjuas, men hans pappa berättar vad Hussein och familjen har upplevt:

Jag föddes 1974. Innan krisen brukade jag jobba. Nu finns det inget arbete. Vårt liv är tufft. Vårt liv var normalt och bekvämt före krisen. Ingenting nådde Mosul.

Det är svårt. Du kan inte förflytta dig. Du kan inte garantera ditt liv.

Innan krisen brukade (Hussein) gå till skolan. Han brukade leka och ha kul.

Han fastnade. Hans situation är så svår. Han går inte i skolan och han kan inte göra sina egna saker. Det var under IS-krisen. Januari 2017 tror jag.

Vi vill att han ska gå till skolan. Vi vill att han ska få utbildning, lära sig läsa och skriva. Skolan är det viktigaste för att bli utbildad – för att bli en läkare, en ingenjör, en polis. Bli något - ja, vad han helst vill bli.

Nu när jag tittar på honom blir jag så ledsen. Jag ser hur han var och hur han blev.

Tidigare brukade han ha kul, gå ut med sina vänner och leka. Nu vill han spela fotboll. Men han kan inte. Han blir ledsen. Han älskar fotboll.

Han börjar gråta. Jag säger till honom, "Son, gråta inte. Tacka gud för att du lever. Människor dog."

Om Gud vill, vill vi att han blir bättre.

Han har en protes, men den är tung. Jag önskar att jag kunde se honom gå.

Om Gud vill, kommer han att vara ett lejon, ta hand om sig själv och flytta runt. Vårt liv är bättre än tidigare, tack Gud. Men vi behöver säkerhet. Vi behöver stabilitet.

Vi har haft så många krig. Vi önskar att alla länder ser efter sina barn. (Rädda Barnen) ser efter dessa barn. De ser efter (Husseïn), vad han behöver, vad han inte behöver. De ser efter honom psykologiskt. De tar hand om honom. De kommer att få honom tillbaka till skolan. Skolan är trevlig.

Gud välsigne dem, de hjälper människor så mycket. Vi ser dem gå till varje hus för att kontrollera om människor behöver något eller inte. Tack - jag vill också tacka hela teamet också.

** Namnen är anonymiserade. De heter egentligen något annat.*